

noget, hvis disse Beløb anvendtes paa rigtig Maade; men jeg maa dog mene, at naar det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen), og min ærede Partifælle fra Højrup (Johs. Fog-Petersen) saa stærkt fremhæver, at Sagen ikke kan vente, burde de have ført Spørgsmaalet frem lidt tidligere. De uheldige Forhold, der begrunder Forslaget, har jo ikke eksisteret alene det sidste Aar, men i flere Aar, selv om de ganske vist er tiltaget. Jeg kunde have ønsket, at dette Forslag var kommet frem, saadan at der havde været Lejlighed til at overveje det mere end lige i sidste Øjeblik. Det er meget vanskeligt at tage Stilling til et stort principielt Spørgsmaal, naar det kommer i sidste Øjeblik, og navnlig er det vanskeligt under de finansielle Forhold, Statskassen i Øjeblikket befinder sig i, at tage Stilling til et Spørgsmaal som dette.

Jeg kunde derfor ønske, at man, som den ærede Ordfører for mit Parti foreslog, tog Forslaget tilbage og udskød det enten til et særligt Lovforslag eller til Tillægsbevillingslovsforslaget, saaledes at man dog kunde faa Sagen overvejet lidt nøjere. Det er nemlig ikke rigtigt, hvad det ærede 2det Medlem for Hovedstaden sagde, at man kan sammenligne dette Forslag med Forslaget om en halv Million Kr. til de private Mellem- og Realskoler; thi det var ikke et Spørgsmaal, der rejstes i sidste Øjeblik ved tredie Behandling. Naar Forslaget fremkom til tredie Behandling, var det, fordi Finansudvalget udskød det til tredie Behandling; men Forslaget var overvejet i Ministeriet, endogsaa aarevis. Sagen har været forsøgt ordnet ved en særlig Lov, men det viser sig, at den Lov, som foresloges, ikke kunde bruges, og det endte med, at man maatte gaa til Finansloven. Dette Spørgsmaal derimod, det her drejer sig om, har Ministeren ikke haft Lejlighed til at overveje; Sagen kom frem ganske pludselig, uden at der i Forvejen har været Tale om noget særligt Lovforslag i saadan Retning.

Jeg skal derfor henstille, at der blev givet Tid til at komme virkelig til Bunds i Sagen. Jeg er ikke sikker paa, at det Forhold, der er foreslaaet mellem Kommunen og Staten med Hensyn til Deltaelse i Udgifterne — 75 pCt. for Statens Vedkommende —, er rigtigt. Jeg forstaaer, at man foreslaar dette Delingsforhold af Hensyn til den Bevilling, vi har givet til de kommunale Efterskoler; der begyndte man dog for Resten, saa vidt jeg husker, med, at Stat og Kommune delte Udgifterne, og

først siden, da det ikke syntes at virke, gik man højere og højere med Statens Andel. Da der saaledes er mange Ting at overveje ved denne Bevilling, henstiller jeg, om det ikke er muligt, at de ærede Medlemmer, der har stillet Ændringsforslaget, tager det tilbage. Er det ikke muligt, vil jeg slutte mig til, hvad Ordføreren for mit Parti udtalte, at vi foreløbig tager den Stilling ikke at stemme for Ændringsforslaget.

Abrahamsen: Jeg skal gerne anerkende de almenmenneskelige Følelser, som ligger bagved Ændringsforslag Nr. 426, der er stillet af et Mindretal af Finansudvalget og gaar ud paa en Bevilling paa 250 000 Kr. til Oprettelse af kommunale Vuggestuer o. s. v. Naar jeg alligevel ikke kan anbefale mine Partifæller at stemme for det, er Grunden den, som ogsaa er fremhævet af den højtærede Minister. Det forekommer os konservative i Finansudvalget, at dette Ændringsforslag er fremsat paa et alt for sent Tidspunkt; den Sag, der her ligger for, er saa omfattende, at den efter vor Opfattelse kræver en langt dyberegaaende Behandling end den, Finansudvalget har kunnet give den i det Par sidste Dage af Finansudvalgets Arbejde. Derfor forekommer det os, trods vor Sympati for Sagen, at det ærede Mindretal, da det mødte Modstand i Finansudvalget — og jeg vil gaa ud fra, at det ikke vil lykkes at samle Flertal for Ændringsforslaget her i Salen —, burde tage Hensyn til den Henstilling, der er rettet til det af den højtærede Minister og af det radikale Partis Ordfører, en Henstilling, jeg ganske slutter mig til: at Mindretallet vil trække dette Ændringsforslag tilbage.

Jeg kan for mit Partis Vedkommende tilsige, at vi med al mulig Velvillie og Forstaaelse vil arbejde med paa dette Spørgsmaals Løsning, men det forekommer mig da, at det bør ske ved, at der fremsættes et Forslag til særlig Lov. Hvis et saadant Forslag bliver fremsat — og Ministeren har stillet i Udsigt, saa vidt jeg forstod, at han kunde tænke sig, at det netop var den Vej, som var farbar —, kan jeg tilsige vort alvorlige Medarbejderskab til at faa afgjort dette for Samfundet saa alvorlige og betydningsfulde Spørgsmaal.

Hvis Mindretallet fastholder dette Ændringsforslag ved tredie Behandling, ser jeg ikke anden Udvej end at anbefale mine Partifæller at stemme imod det.